

ILSE HEHN

FLORENȚA I. / Dincolo de Arno

„Mărirea Celui care-atotpătrunde
mișcând întregul tot și dând splendoare
mai mult-aici și mai puțin-altunde!”¹
(Dante, *Paradisul*)

Oltrarno

Către ora 15 simți
arșița zilei. Arno își varsă
saliva peste margini aproape de mal aici
miroase a urină de pisică și aer încins
înghesuit în colț romantismul eșuează pe
zidurile lui Borgo San Jacopo grozama mătură
istoria sub podurile aruncate în aer în 1944 apoi
reconstruite. În vechea formă doar Ponte Vecchio – o gură
plină de aur fără răspuns sub limbă
Costa di San Giorgio se rostogolește către
cetatea Belvedere care pare să ardă
tocmai se filmează
o scenă pentru TV cu bărbați tineri până la brâu în
ritm de rapp miros de nisip de iarbă uscată pungi
de hârtie se ițesc în prundiș
privirea mea alunecă peste o sculptură - nud de
femeie frumoasă piatră moartă - alunecă peste
posterul orașului molatica panoramă a dealurilor însetate
din jur cerul deasupra cu răsuflarea tremurată
Schimb unghiul de filmare

Soarele își suflă ultimele scânteii
îi trece zilei prin gâtlej moartea se retrage în
penumbră pe San Miniato pe Santa Felicita pe
altare și fresce îți strecoară mătasea alb neagră

prin ochi în dosul frunții
Apoi lumina dispare

Seara - un pom sur – proptește liniștea
în biserici se fărâmițează tablouri cu ochi divini
cineva drept amintire lipește foi zincate-argintii în
Dante al său

1. în traducerea lui George Coșbuc (n. trad.)

FLORENȚA II. / Nu moartea

Să cauți comutatorul sub piele să
înțelegi amintitul iad purgatoriu paradis
sub laurii zîncați ai lui Dante

De mult ne-a uitat orașul
rest neclar umplutură cenușie
vălurile mărunte peste piatra prăfoasă turiști
acrobați în Piazza della Repubblica la
picioarele lor sticla cu monede de acum și imediat
vânzători de genți la marginea scenei poate algerieni
împrăștiați de viață vor zbura prin înserare ca liliecii în spirala
fricii crescânde

În jurul nostru strălucirea împietrită a fațadei
domului
alături campanila lui Giotto legată în arșiță
răcoarea tâmpelor – geometria alb verde a baptisteriului
În față lui Palazzo Vecchio copii
învingători goi decor de scenă nuntași decolorați
nu departe lenevește Ponte Vecchio repleit pentru vară
dedesubt Arno în mâl cu fața-n jos

Abia vizibile semnalele culorilor în biserici
tablourile de la Uffizi închise în sticlă păzite din gherete
casa lui Dante vărgată de umbre Piazza Santa Maria Novella
aprinsă-n lumină vânzători de vederi în zona gării
târfă câțiva pomi tristețea locului

După ora 23 seara se surpă-sine
peste noi chipul orașului din gura lui un cer fără fard ne
pândește. Sosim în Piazza Santa Elisabetha la Hotel
Brunelleschi
urcăm în turnul bizantin – un tub de piatră gol secolul

al șaselea – noaptea ne apare
mutilată de vise, contemporană,

Nu moartea ne înspăimântă

FLORENȚA III / La margine

Înstrăinarea dintre noi la marginea unor posibile
păduri întrețesute de vine precum frunzele
orașul cap de leu sarcofag din piatră dură
iubiți din marmură
veritabilă fără îndurarea căldurii
blana tocită a cerșetorului
în spărturi lumina se joacă
cu himenoptere rătăcite

Pentru câteva ceasuri soarele face tumbe
fierbe galben peste plămâni noștri lipite cu aramă
crăpăturile
eviți trotuarele-nguste
răsuflarea ta înceată în arșiță – un animal
mult prea mare în asfalt
ochiul scorbură
respiră nervos

Arno poartă trunchiuri
semn de ploaie
un fir de apă brun – ocrotire întunecată
singurătatea monadelor

TIMIȘOARA. UN DIAGNOSTIC

*„Iarna ne-a ținut la căldură, acoperind
Pământul în zăpada de uitare și hrănind
Puțină viață cu tubercule uscate.”
(din T.S.Eliot "Tărâmul pustiit")*

O operă este centru în
circulația gesturilor,
pomii pare-se au renunțat
să întrebe cum să prindă rădăcini în aceste vremuri,

printre cărucioare de cumpărături au fost plantați
acum palmieri,
în supermarket casiera adună
cererea de slujbe, de muncă,
îi trec atât de ușor toate prin mâini,
între timp apuci hârtia de toaletă
caise și salată fără
a sta pe gânduri, fără grija confuziei.

Dacă i se ia umbra, suspinul,
se hoinărește orașul drept,
țepeni ca niște scaune,
peretii îți lasă visele lor – un sac
umplut cu nutreț de găini,
contempli prin geamul estic
imensa reclamă luminoasă „PROGRES”
nu te uiți afară mai departe decât până la capătul
aripilor, fără bilet de zbor în buzunar

Culori împrăștiate precaut în afara capului,
bucăți de verde eliberate din ochi proliferază,
o piatră ca un animal în zidul vechi al cetății,
sub limba sa anii s-au prins ferm

Cu ziarul cotidian în mână
îi cădem în plasă

TIMIȘOARA (2010)

T. un oraș.
Complicate împletituri
cuvântul nepăstrat dispărut un
rânjet iremediabil cenușiu
ploaia domnește în locul căldurii din
mai zece mașini se clatină
de-a-ndăratelea împinse către râu
în dosul catedralei
cineva a pus
speranța în scenă
perspectiva echilibrului

Împânzită de fire amare
țesătura de gesturi dincolo de
cuvinte – o plasă din plăgi de arsură
contemplare a buricului aluat posac

chipuri fără linie de plutire chiar
pictograme
din speculații extinse scrijelesc cifre
inundă ca un puhoi pe cei fără stare
ferecată în Bega
frica n-o simte nimeni

În mine un clown cât fardul de treaz

Cairo la periferie

Ceea ce nu pune întrebări sunt imagini în
culorile Egiptului degetele unor
copaci înflăcărați corăbii pe fluviu
ceea ce gândești e zgura de vis scrijelită
în râsetele vorbirii,
fără să poată sfâșia
umbre omenești nici mecanisme
tabele deveruri contracte
în timp ce notez unde sunt
1 februarie 2010
ora se destramă în lucruri
aspru nisip mișcător
licărind în miez de praf

Soarele zdrențuit pârjolește
limba mea uscată de cerul gurii
ziua vinde ce nu-i aparține

Cară-te poezie!

Călătorie la Abu Simbel

Soarele peste noi târât la
Abu Simbel cu escortă armată
Moartea o posibilitate un
autocar de turiști într-un film din deșert
ce explodează prin oase-nghete
piele cromată prin viața reprezentativă
ce suferă în sâmbăta asta
nemaipotrivită săptămânii
oricum și ușile rămân închise ce trage de

zdrențele cordului pneuri scrâșnite pătrund
adânc în trup
sufocare & teamă la marginea deșertului
clătinat cu negare constantă

Așadar ar putea să fie –
o explozie un foc de armă benzi desenate
fără urmare și notă de subsol

Sakkara / Mormântul Kagemni

Întunericul atrage spațiul dând senzația de
aer incolor
liniștea pândește
împletitura liniilor cioplite –
viață în trecerea pragului

Câteva clipe interiorul mormântului respiră
codul atins în piatră
unde nisipul nu ruginește – memoria
morții în moartea lor precum rănilor mele în somn

Mai apoi noaptea metropolei crazy Cairo
calcul consumate în zori
pe coala de tipar miercuri

Traduceri din germană: Marlen Heckmann-Negrescu

